

УДК 811.111

Н. В. Гришкова,
викладач

(Рівненський державний гуманітарний університет)

ДО ПРОБЛЕМИ КОНЦЕПТУ

Сучасна лінгвістична наука приділяє неабияку увагу проблемі вивчення пізнавальної діяльності людини в її мовній репрезентації. Одним з основних понять мовознавчих студій є концепт. У статті подано існуючі у сучасному мовознавстві погляди провідних учених щодо проблеми трактування концепту як складного лінгвістичного, філософського та когнітивного феномену. У межах роботи виокремлено певні напрямки у тлумаченні вищезазначеного феномену, описано способи формування концептів у свідомості людини та їх роль у мовній картині світу.

Актуальність даної статті зумовлена тим фактом, що сучасною науковою думкою ще не вироблено уніфікованої дефініції концепту незважаючи на те, що вищезазначений термін активно використовують у когнітивістиці, семантиці, лінгвокультурології.

У межах сучасної антропоцентричної парадигми виникає необхідність розглядати роль мови у пізнавальній діяльності людини.

Пізнавальний процес охоплює породження, сприймання, розуміння мови. Інформація, яку отримуємо у результаті, відображається у мозку людини у вигляді певних структур. Такими структурами виступають концепти.

Метою статті є аналіз та систематизація різноманітних підходів до тлумачення концепту сучасною лінгвістикою.

Поставлені нами завдання: проаналізувати дефініції концепту, які існують у сучасній мовознавчій науці; систематизувати їх згідно певних напрямків.

Варто зауважити, що трьом рівням картини світу (домовної, концептуальної, мовної) відповідають три наукових терміни: концепт як домовне уявлення про явище, який супроводжується в свідомості численними ознаками й асоціаціями; поняття як мовно-логічна одиниця, яка є наслідком узагальнення найсуттєвіших із точки зору мовця рис концепту, що супроводжується мовним вираженням; значення слова, яке містить поняттєву основу й ускладнюється ознаками, пов'язаними в свідомості носіїв мови з цим концептом та з внутрішньомовними зв'язками.

Поняття має кілька тлумачень: 1) думка, яка в узагальненій формі відображає властивості предметів та їх взаємовідношення; 2) теж саме, що граматична чи семантична категорія, як правило, не вищого рівня узагальнення, наприклад, поняття подвійного числа, поняття події, поняття неактуального теперішнього часу. У цьому значенні почали часто вживати слово "концепт" [1: 383-384].

Поняття (концепт) – явище тієї ж групи, що і значення слова, але розглядається в деякій іншій системі зв'язків; значення – в системі мови, поняття – в системі логічних відношень і форм, які досліджуються як в мовознавстві, так і в логіці [1: 383-384].

Лексичне значення, як і поняття вважають згустками людських знань про певні фрагменти оточуючої дійсності [2: 13].

Поняття також трактують як єдність загального, одиничного і особливого [3: 57].

Поняття охоплює той мінімум когнітивних ознак, що є найважливішими для концептуалізації денотата. Цей інформаційний мінімум ознак конституює ядро значення слова (сигніфікат) [4: 61].

Зауважують, що кількість понять обмежена, предмети кількісно незліченні [5: 186].

У мовному значенні знаходять відображення три взаємопов'язані між собою елементи гносеологічної ситуації – суб'єкт, який пізнає (представник етноспільноти), об'єкт, який пізнають (довкілля) та мовний знак (мова) [3: 50].

Зауважують, що ближнє чи формальне значення слова – народне. Віддалене значення іменують особистим [6: 8-9].

Лексичне значення слова – зміст слова, яке відображає в свідомості уявлення про предмет, властивість, процес, явище. Найсуттєвішим у лексичному значенні є його узагальнюючий характер та динамізм [7: 65]. Поняття є формою ідеального відображення оточуючого світу [8: 45]. З цього слідує, що поняття – категорія не мовна, а пізнавальна. Справжнє "життя" поняття відбувається в мові і тут воно визначається як значення. Поняття і значення – це не різні сутності, а об'єкти двох різних наук: логіки та лінгвістики.

Смислове значення слова – це сукупність усіх ознак предмета чи явища. Поняття ж є відображенням певної сукупності загальних та істотних ознак предмета [9: 89].

Вважають, що поняття та їх лексичні значення можуть відрізнятися об'ємом, асоціаціями та атракцією у різних мовах. У одній культурі може бути відсутнім поняття та лексичне вираження певного референта, якому у іншій культурі ми зможемо віднайти лексично виражене поняття [10: 214-215].

Значення слова пронизане різноманітними конотаціями, які пов'язують слово з життям певної спільноти [11: 9].

З цього слідує, що значення, у яких відображається досвід етноспільноти, культурно детерміновані, тому вони суттєво відрізняються у різних культурах.

Отже, на нашу думку, при одному і тому ж мовному способі позначення предмета, відображення предмета може бути різним. І, навпаки, при одному і тому ж відображенні предмета способи його позначення можуть значно різнитися. Позначення предмета словом в певній мові, як правило, однакове у всі періоди вживання слова – і в давнину, і в даний час, і для дитини, і для дорослого. Позначення як форма відношення слова до дійсності виступає в специфічній формі, у формі назви.

Для розуміння явищ і процесів, що відбуваються у мовній картині, важливим є третій складник – домовна картина світу. Вона вміщує уявлення про світ, що на противагу поняттям не мають мовного вираження, але є джерелом для нього. Домовній картині світу відповідає науковий термін "концепт".

Мовні картини світу моделюються сукупністю концептів, з яких вони складаються. Концепти відображають наївні, а не науково-філософські уявлення про світ.

Визначення концепту варіюються у такому діапазоні: від широкого (складні ментальні утворення – думки, знання, віра, причина) до дещо звуженого (сенси, якими оперує людина у процесі інтеріоризації знань про оточуючий світ).

Проаналізувавши дефініції концепту, варто зазначити, що в його тлумаченні чітко виокремлюються певні напрямки.

Представники когнітивного напрямку підкреслюють ментальний характер концепту та його роль у психічних процесах. *Концепт* характеризують як двобічну ментальну сутність, яка має психічний і мовний бік. У психіці концепт виступає об'єктом ідеальної природи, образом, який втілює певні культурно зумовлені уявлення носія мови про світ. У мові концепт має певне ім'я, оскільки реальність відбивається у свідомості не безпосередньо, а через саму мову [12: 92].

У даний час наголошують на двостій, а саме ментальній та психічній сутності концепту [13: 25].

Концепт визначають як ментальну репрезентацію, яка визначає, як речі пов'язані між собою і як вони категоризуються [14: 16]. *Концепт* трактують як ментальне національно-специфічне утворення, змістовим планом якого є вся сукупність знань про даний об'єкт, а планом вираження при цьому виступає сукупність лексичних, паремійних та фразеологічних одиниць, які його описують та домінують [15: 8].

Концепт характеризується як дискретне ментальне утворення, що є базовою одиницею мисленнєвого коду людини, володіє відносно упорядкованою внутрішньою структурою, становить собою результат пізнавальної діяльності, несе комплексну, енциклопедичну інформацію про предмет чи явище, що воно відображає, про інтерпретацію цієї інформації суспільною свідомістю [16: 34].

Концепт трактують як вербалізований компонент мислення, що несе знання через мовну форму у вигляді культурної інформації [17: 6].

Концепт визначається як елементарна ментально організована одиниця, що виконує функцію зберігання знань про світ в абстрактному форматі [18: 87].

Концептом називають оперативну змістову одиницю пам'яті, ментального лексикону, концептуальної системи та мови мозку, всієї картини світу, відображеної в людській психіці [19: 90]. *Лексичний концепт* визначають як ментальну схему (internalized schema), яка зберігає інформацію про властивості об'єкта, є співвідносною з ментальними репрезентаціями інших об'єктів, що надходять в когнітивну систему та обмежує коло можливих вживань слова [20: 9].

Якщо вербалізація концепту не відбулася, то процес пізнання не завершений [21: 76].

Вважають, що будь-який концепт завжди виступає частиною певної системи та має складну структуру. *Концепт* виступає частиною концептуальної системи – це те, що індивід знає, думає, уявляє про об'єкти [22: 279-280].

Концепт становить собою такий складно структурований феномен, у якому поняттєве начало, проходячи через сито етнопсихологічної оцінки, органічно сполучується з лінгвокультурним [23: 52].

Концепт – знання, яке несе певну інформацію. *Концепт* розглядають як інформаційну структуру свідомості, організовану одиницю пам'яті, яка містить сукупність вербальних і невербальних знань про об'єкт пізнання [24: 256].

Концептом називають все, що ми знаємо про об'єкт та його екзистенцію, те що реконструюється через своє мовне вираження й позамовне знання [25: 97]. *Концепт* визначають як сукупне, категоризуюче знання про дійсність, про її елементи та перспективи [26: 35].

Концепт пов'язується безпосередньо із значенням. У розумінні Д. Лихачова концепт є "алгебраїчним вираженням" значення [27: 9]. Зауважують, що значення – ті ж поняття, вони зберігають за собою все те, що належить до понять [28: 89].

Під *концептом* розуміють співвіднесені з поняттям мовні категорії. *Концепт* включає більш ніж одну лексичну одиницю та відповідає певній лексико-семантичній парадигмі [29: 42-43].

Для опису названого словом концепту пропонують використовувати поняття домен (domain). Під цим поняттям розуміють область знання, яку активує даний концепт. Усі домени можна вважати компонентами значення слова, оскільки значення охоплює як мовне, так і позамовне знання, а отже, є за своєю природою енциклопедичною сутністю [30: 163].

Представники культурологічного напрямку наголошують на домінантності культурного елементу в структурі концепту. Концепт – мікромодель культури, а культура – макромодель концепту. Концепт породжує культуру та породжується нею. *Концепт* трактують як поняття філософії, що є результатом взаємодії національної традиції, фольклору, релігії, ідеології, життєвого досвіду, образів мистецтва, відчуттів та системи цінностей [31: 3].

Вважають, що *концепт* (лат. *conceptus* – поняття) – поняття у філософії мови, антропоцентричній лінгвістиці, соціолінгвістиці, лексичній та ситуативній семантиці, ідеальний об'єкт, образ, в якому втілилися певні культурно зумовлені уявлення носія мови про світ; у мові має певне ім'я, що є втіленням смислів, якими оперує людина в процесах мислення [32: 221; 33: 4].

Існування концепту залежить від рівня повсякденного антропоцентризму [34: 168].

Концепт є первинним культурним утворенням, що транслюється в різні сфери буття людини, зокрема у сфери переважно понятійного, тобто в науку, переважно образного, тобто в мистецтво, і переважно діяльнісного, тобто в буденне життя світу [35: 6].

Його денотують як культурно маркований вербалізований смисл, представлений у плані вираження цілим рядом своїх мовних реалізацій, що утворюють відповідну лексико-семантичну парадигму та як одиницю колективного знання, що має мовне вираження і що відзначена етнокультурною специфікою [36: 51-52].

Під *концептом* розуміють певні підстановки значень, приховані в тексті замісники множини предметів, що полегшують спілкування і тісно пов'язані з людиною та її національним, культурним, професійним, віковим та іншим досвідом, наочно-образне уявлення символічного характеру, що зберігає певну структуру схожості із об'єктом відображення і може розглядатися як замісник поняття [37: 26].

Концепт визначають як біт етнокультурної інформації, що відображає світ національного сприйняття предметів і поняття позначених мовою [38: 23]. *Концептом* називають максимально абстраговану ідею культурного предмету, який не має візуального прототипічного образу, хоча візуально-образні асоціації з ним можливі [39: 272].

Концептом вважають згусток культури у свідомості людини і те, за посередництвом чого людина сама входить у культуру [40: 40]. Вчений називає концепти термінами духовної культури. Думки про єдність культури та концепту поділяє і В. А. Маслова, називаючи культуру сукупністю концептів [41: 149].

Сутність концепту розкривається через триаду – образ, поняття й символ. За таким підходом лише на четвертому етапі формування концепту та його вербалізації з'являється образ міфу, тобто дія символу в парадигмі даної культури [42: 175].

Отже, у лінгвістиці не вироблено єдиного підходу до трактування концепту, тому визначення терміну варіюються. *"Концепт"* трактують як складову концептуальної картини світу. Іноді його ототожнюють із поняттям як основою лексичного значення, інколи співвідносять із словом, інколи – із значенням. *Концепт* є одиницею колективного знання, яка позначена етнокультурною специфікою і має мовне вираження.

З усіх вищезазначених визначень, ми поділяємо думку тих дослідників, які це поняття трактують як згусток культури у свідомості людини і те, за посередництвом чого людина входить у культуру. Концепт відіграє роль стрижневого елемента в картині світу. Свідомість етноспільноти систематизує концепти в національно-ментальні системи – концептосфери. Кожна концептосфера наділена власними константами, які відрізняють національні мови та культури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Лингвистический энциклопедический словарь / [сост. В. Н. Ярцева]. – М. : Советская энциклопедия, 1990. – 685 с.
2. Кацнельсон С. Типология языков и речевое мышление / С. Кацнельсон. – Л. : Наука, 1972. – 216 с.
3. Селиванова Е. А. Когнитивная ономазиология : [монография] / Е. А. Селиванова. – К. : Изд-во укр. филологического центра, 2000. – 248 с.
4. Яремко Я. П. Стратифікація концепту / Я. П. Яремко // Мовознавство. – 2009. – № 5. – С. 60–69.
5. Steinhil H. Geschichte der Sprachwissenschaft bei den Griechen und Römern / H. Steinhil. – Berlin, 1863. – 186 S.
6. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике / А. А. Потебня. – Х., 1888. –Т. 1–2. – С. 8–9.
7. Радченко Е. В. Динамическое равновесие фразеологической единицы / Е. В. Радченко // Филол. науки. – 2009. – № 2. – С. 64–71.
8. Колшанский Г. В. Объективная картина мира в познании и языке / Г. В. Колшанский. – М. : Наука, 1990. – 103 с.
9. Роль человеческого фактора в языке / [под ред. Б. А. Серебренникова]. – М., 1988. – 213 с.
10. Богуславская Г. П. Языковая картина мира и культуры народа / Г. П. Богуславская // Язык и культура. – 1996. – Ч. 2. – С. 214–215.
11. Брагина А. А. Лексика языка и культура страны / А. А. Брагина. – М. : Русский язык, 1986. – 152 с.
12. Щерба Л. В. Избранные труды по русскому языку / Л. В. Щерба. – М. : Учпедгиз, 1957. – 188 с.
13. Кочерган М. П. Мовознавство на сучасному етапі / М. П. Кочерган // Дивослово. – К., 2003. – С. 24–29.
14. Бабушкин А. П. Типы концептов в лексико-фразеологической семантике языка / А. П. Бабушкин. – Воронеж : Изво Воронеж. ун-та, 1996. – 104 с.

15. Агаркова Н. Э. Концепт "деньги" как фрагмент английской языковой картины мира (на материале американского варианта английского языка) : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.04 / Н. Э. Агаркова. – Иркутск, 2001. – 171 с.
16. Попова З. Д. Когнитивная лингвистика / З. Д. Попова, И. А. Стернин. – М. : АСП : Восток-Запад, 2007. – 314 с.
17. Григоренко Т. В. Етнографічна лексика і фразеологія у складі української літературної мови : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 "Українська мова" / Тетяна Володимирівна Григоренко. – К., 2005. – 18 с.
18. Schwarz M. Einführung in die Kognitive Linguistik / M. Schwarz. – Tübingen / Basel, 1996. – 238 S.
19. Краткий словарь когнитивных терминов / [Кубрякова Е. С., Демьянков В. З., Панкрац Ю. Г., Лузина Л. Г.]. – М., 1996. – 245 с.
20. Jackendoff R. Patterns in the Mind : Language and Human Nature / R. Jackendoff. – UK : Basic books, 1993. – 256 p.
21. Иванова С. В. Лингвокультурология и лингвокогнитология : сопряжение парадигм / С. В. Иванова. – Уфа, 2004. – С. 60–78.
22. Павиленис Р. И. Проблема смысла : современный логико-философский анализ языка / Р. И. Павиленис. – М. : Мысль, 1983. – 286 с.
23. Приходько А. М. Концепти і концептосистеми в когнітивно-дискурсивній парадигмі лінгвістики : [монографія] / А. М. Приходько. – Запоріжжя : Прем'єр, 2008. – 332 с.
24. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика : [термінологічна енциклопедія] / О. О. Селіванова. – Полтава : Довкілля-К, 2006. – 716 с.
25. Телия В. Н. Русская фразеология. Семантический, прагматический и лингвокультурологический аспекты / В. Н. Телия. – М. : Языки русской культуры, 1996. – 286 с.
26. Полужин М. М. Про теоретичні засади когнітивного підходу до дискурсивного аналізу / М. М. Полужин // Studia Germanica et Romanica. – Донецьк : ДонНУ, 2004. – Т. 1. – № 3. – С. 32–42.
27. Лихачев Д. С. Концептосфера русского языка / Д. С. Лихачев. – Изд. ран. сер. лит. и яз. – 1993. – № 1. – 9 с.
28. Никитин М. В. Курс лингвистической семантики / М. В. Никитин. – М. ; СПб : Научный центр проблем диалога, 1996. – 758 с.
29. Згурська В. Г. Лексичні інновації англійської мови як вербальне відбиття нових концептів / В. Г. Згурська // Вісник Харків. Нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. – Сер. ром.-герм. філол. – 2005. – № 649. – С. 41–45.
30. Langacker R. W. Foundations of Cognitive Grammar / R. W. Langacker. – USA : Indiana University, 1983. – 294 p.
31. Арутюнова Н. Д. Язык и мир человека / Н. Д. Арутюнова. – М. : Языки русской культуры, 1999. – 896 с.
32. Бацевич Ф. С. Філософія мови : історія лінгвофілософських учень / Ф. С. Бацевич. – К. : ВЦ Академія, 2008. – 240 с.
33. Єрмоленко С. С. Мова в культурі народу (план-проспект) / Єрмоленко С. С., Харитоновна Т. А., Ткаченко О. Б. // Мовознавство. – 1998. – № 4–5. – С. 3–17.
34. Wierzbicka A. Lexicography and Conceptual Analysis / A. Wierzbicka. – London : Ann Arbor, 1985. – P. 140–168.
35. Карасик В. И. Культурные доминанты в языке / В. И. Карасик // Языковая личность : культурные концепты. – Волгоград–Архангельск : Перемена, 1996. – С. 3–16.
36. Воркачев С. Г. Счастье как лингвокультурный концепт / С. Г. Воркачев. – М. : Гнозис, 2004. – 236 с.
37. Аскольдов С. А. Концепт и слово : [антология] / С. А. Аскольдов // Русская словесность. От теории словесности к структуре текста. – М. : Academia, 1997. – 320 с.
38. Манакин В. Н. Сопоставительная лексикология / В. Н. Манакин. – К. : Знання, 2004. – 326 с.
39. Красных В. В. Свой среди чужих : миф или реальность? / В. В. Красных. – М. : Гнозис, 2003. – 375 с.
40. Степанов Ю. С. Константы. Словарь русской культуры / Ю. С. Степанов. – М. : Языки русской культуры, 1997. – 824 с.
41. Маслова В. А. Homo Lingualis в культуре / В. А. Маслова. – Витебск : ВГУ, 2004. – 214 с.
42. Кононенко В. І. Мова у контексті культури : [монографія] / В. І. Кононенко. – Київ-Івано-Франківськ, 2008. – 390 с.

Матеріал надійшов до редакції 05.04. 2011 р.

Гришкова Н. В. К проблеме концепта.

Современная лингвистическая наука уделяет большое внимание проблеме изучения познавательной деятельности человека в ее языковой репрезентации. Одним из базовых понятий лингвистики является концепт. В статье изложены взгляды ведущих ученых касательно проблемы изучения концепта как сложного лингвистического, философского и когнитивного явления. В рамках статьи определены конкретные направления в изучении вышеупомянутого феномена, описаны способы формирования концептов в сознании человека, их роль в языковой картине мира.

Hryshkova N. V. To the Problem of the Concept.

The modern linguistics pays special attention to the study of human cognitive activity in its linguistic representation. One of the basic linguistic units is the concept. The article considers different views of the eminent linguists towards the concept issue as a complex linguistic, philosophic and cognitive phenomenon in the modern linguistic investigations. Within the article the certain tendencies in the interpretation of the above-mentioned phenomenon are singled out and the ways of the concept formation in the human beings' consciousness, the importance of the concepts in the language worldview creation are described.

УДК 811.111'42

Н. О. Деркач,

викладач

(Житомирський державний університет імені Івана Франка)

rara_avis_87@list.ru

ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО АНГЛОМОВНОГО ЕКОЛОГІЧНОГО ДИСКУРСУ (НА МАТЕРІАЛІ ЕКОЛОГІЧНОЇ РЕКЛАМИ)

У статті розглядаються лінгвостилістичні особливості сучасної англomовної екологічної реклами, що є одним із різновидів екологічного дискурсу. Мовні особливості та засоби виразності екологічної реклами досліджуються з точки зору їх ролі у підвищенні поінформованості населення про стан довкілля та вплив на формування екологічної свідомості.

Закономірний розвиток наукових парадигм призвів до суттєвих зрушень у методологічних принципах та в об'єкті лінгвістичних досліджень. Сучасна гуманітарна наука загалом і мовознавство, зокрема, характеризуються зміною своєї онтології: від механістичної до дискурсивної [1: 10]. Увага науковців звернена на вивчення дискурсу, що став новим об'єктом мовознавчих досліджень. Аналіз дискурсу проводиться з позицій прагмалінгвістики (Т. А. ван Дейк, М. Л. Макаров), психолінгвістики (В. В. Красних), когнітивної лінгвістики (Л. В. Барба, О. В. Анопіна, Е. В. Будасці), лінгвокультурології (В. І. Карасик, О. О. Попова). На сьогодні існує ґрунтовно розроблена типологія дискурсів. Так, досліджуються аргументативний (А. Д. Белова), конфліктний (О. В. Фадєєва), оцінний (Н. Н. Миронова), політичний (Т. А. ван Дейк, Р. Водак, О. С. Фоменко), рекламний (Дж. Кук, Дж. Ліч, О. С. Іванова), юридичний (Т. А. Скуратовська), педагогічний (О. В. Коротєєва) та ряд інших дискурсів. Бурхливий розвиток науки і техніки призвів до порушення екологічної рівноваги у світі. Проблема забруднення навколишнього середовища стала надзвичайно актуальною. У зв'язку з цим відзначається зростання інтересу науковців різних галузей, в тому числі і лінгвістів, до її вирішення. У сучасному мовознавстві виникає новий тип дискурсу – **екологічний**. Як стверджує І. О. Розмаріца [2: 9], підставами для виділення екологічного дискурсу в окремий тип дискурсу є такі критерії як: формування природоохоронної сфери як середовища людської діяльності; постійне поповнення екологічного глосарію; виникнення особливих екологічних аксіологічних одиниць; наявність окремих моделей адресантно-адресатної конфігурації, що зумовлюють використання певних комунікативних стратегій в конкретних комунікативних ситуаціях; політична та екологічна коректність, які виступають організуючими принципами екологічного дискурсу.

Дослідженням екологічного дискурсу займаються як вітчизняні, так і зарубіжні лінгвісти. Так, зокрема проведено низку ґрунтовних наукових розвідок на матеріалі англійської, німецької, української та російської мов, в яких вивчено комунікацію як інструмент екологічної політики (О. О. Беляков), простежено висвітлення екологічної тематики на сторінках сучасної української преси (Д. О. Олтаржевський), проведено когнітивно-дискурсивний аналіз міжгалузевої екологічної термінології (І. Г. Гусєва), вивчено становлення та розвиток екологічної термінології (К. Ю. Симонова), досліджено лінгвокогнітивні особливості комунікації у сфері екології (І. О. Розмаріца), дискурсивні структури екологічної тематики у лінгвістичному та правознавчому аспектах (Є. Г. Хітарова), досліджено концептуальні метафори в медійному екологічному дискурсі (Н. А. Красильнікова, О. В. Іванова), описано термінологію системного комплексу наукових екологічних знань (І. В. Верегітіна), розроблено функціональну модель двомовного екологічного словника-тезауруса (М. А. Козявіна), вивчено гендерний вимір екологічної комунікації (К. В. Карпенко), показано формування української екологічної термінології (С. В. Овсейчик), проаналізовано екологічну етику журналу "The Ecologist" у контексті глобалізаційних процесів у соціальних комунікаціях (Т. О. Бондаренко) та вивчено взаємозв'язок релігійної та екологічної проблематики в системі соціальних комунікацій (С. Й. Хомінський).

Актуальність даної статті полягає в необхідності комплексного вивчення мовних особливостей та засобів виразності екологічної реклами задля того, щоб зрозуміти механізм її впливу на свідомість людини.

Тому **метою статті** є аналіз лінгвостилістичних особливостей сучасного англomовного екологічного дискурсу на прикладі екологічної реклами з огляду їх ролі у процесі формування екологічної свідомості.

Матеріалом дослідження стали слогани екологічної реклами, взяті з вебсайтів екологічної тематики [3-8].

Екологічний дискурс як сукупність вербальних та невербальних актів для вербалізації знань про довкілля з метою впливу на суспільну думку, з точки зору функціонально-стильової диференціації поділяється на науковий, медійний, релігійний та художній екологічний дискурси [2: 10]. Варто зазначити, що межі між різновидами екологічного дискурсу є дещо розпливчастими, тому вони нерідко переплітаються [9: 7]. Під **екологічною рекламою** розуміємо форму медійного екологічного дискурсу, метою якої є інформування населення про стан навколишнього середовища та популяризація заходів щодо охорони та збереження довкілля. Іншого підходу до визначення екологічної реклами дотримується Ф. Джефкінс, який вважає, що екологічна реклама (eco-advertising) – це поширена форма корпоративної реклами, метою якої є підвищення престижу компанії шляхом нагадування про її діяльність у сфері